

τὰς ἀνάγκας των, ἐχόνδρυναν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἤμποροῦν πλέον νὰ περιπατοῦν πεζοί, διότι κουράζονται. Ἄς φροντίσῃ λοιπὸν νὰ τοὺς στείλῃ καὶ κανὲν ἀμάξι, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἡ πολυτίμος ὑγεία των.

Προχθὲς αἰφνιδία νόσου προσβολὴ ἐθορύβησε τοὺς οἰκίους τῆς Κυρίας Α*** Ἐδτυχῶς ἡ Κυρία ἐσώθη, καίτοι ἐγκαίρως προσδραμόντος τοῦ Docteur en médecine.

Ἄστειός τις λόγιος ποθεῖ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ἄσμοδαίου κατὰ τί διαφέρουσιν αἱ διψάδες τῆς Λιθύης ἀπὸ τινὰς τῶν ὁμογενῶν.

Ὁ Ἄσμοδαῖος σπεύδει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ λογίου τούτου.

Αἱ μὲν διψάδες, δάκνουσαι τοὺς ἀτυχεῖς ὀδοιπόρους ἐπιφέρουσιν αὐτοῖς τσαύτην δίψαν ὥστε, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ἅπαντα τὰ ὕδατα τοῦ τε λευκοῦ καὶ τοῦ κυανοῦ Νεῖλου δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν σβέσωσιν, οἱ δὲ βαθύνοες ὁμογενεῖς, δάκνοντες τοὺς εὐήθεις ἰθαγενεῖς, ἐπιφέρουσι τούτοις τσαύτην πείναν ὥστε, ἂν ὁ λευκόθριξ Πάρνης μετεβάλλετο εἰς σμηγδαλίτην καὶ ὁ φαλακρὸς γείτων αὐτοῦ ὁ Ὑμητὸς εἰς τυρὸν τῆς Ἐλβετίας, μὰ τοὺς ἀποχωρήσαντας βουλευτάς, δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν κορέσωσι.

Ἐπεστράφη ἡμῖν προχθὲς φύλλον τοῦ Ἄσμοδαίου φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, «ἐκ τῆς οἰκίας Δεληγιώργη». Ἡ οἰκία αὕτη μᾶς κατετάραξε κατ' ἀρχὴν, νομίσαντες ὅτι καὶ ὁ ἀδιάφθορος κ. Δεληγιώργης, δικαίως ὅσα ἐνομιζομεν συκοφαντίας ἀντιπολιτευομένων κατετάχθη εἰς τὴν σπεῖραν τῶν μεγαροκτιστῶν. Κατόπιν ὅμως ἐξετάσαντες καὶ πληροφορηθέντες ὅτι ἡ οἰκία Δεληγιώργη, εἶναι κτίσμα φαντασιῶδες, ἀπεδώκαμεν εἰς τὸν ἄνδρα πᾶσαν ἡμῶν τὴν ὑπόληψιν.

Ἐφημερίς τις ἐκ Πατρῶν ὀνομάζει τὸν προμνημονευθέντα Κ. Ε. Δεληγιώργη «Χαριτόβρυτον ἀηδόνα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀστέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Εἰς τοιαῦτα πλὴν τῶν ἄλλων δυστυχήματα εἰσὶν ἐκθεσιμένοι οἱ πολιτευόμενοι ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἀηδίασαν. Ἀπελπίζομεθα.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τί λέγουσιν ἐν τῷ ὑπερώῳ.

Ἐν τῇ Mignon. — αἷ πρᾶξις. — Σὺ πᾶτε ῥε νάκούσου με. Τραγουδάει ἡ Μανιώ.

Κοῦνά το τὸ παιδί σιγανά σιγανά
(connais—tu le pays)

Ἐν τῇ Madame Angot. — γῆ πρᾶξις. — Ἄρπα τὴν, Μπρεζόλα τὴν Σοφιὰ (Marcel). Πές της τα. Ξι...ξι.

Ἐσ' εἶσ' ἐδῶ μωρὴ Σοφιὰ
Ποῦ κάνεις τόσο σαματᾶ
Πῶγεις τρεῖς ἀγαπητικούς
Τόνα στραβὸ τοὺς δύο κουτούς
(C'est bien toi Madame Barras)

Ἐν τῇ Haydée. — Ἄ! μωρὲ ρούχα ἡ Χαΐδω, ποῦ ἔστὸ διάβολο ῥωμαίτικα;

— Μωρὲ φέμματα λέν' δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Χαΐδω τοῦ Ἄλῃ-Πασσᾶ. Μᾶς ἔγέλασαν.

Ἐν τῇ Amours du Diable. — Ἄχ! ψυχὴ μου διάβολος μὰ φορὰ νὰρχόντανε νὰ μ'ἔπερνε κ'ἔμένα.

Ἐν τῷ Fra-Diavolo. — Ἡ Μπρεζόλα ἔμαθε καὶ Ἑλληνικά' τραγουδάει τὸ ἐθνικὸ

τὰ ζωά μου ἀργὰ
μὲ μὲ περνοῦσαν τὰ βουνά.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦτοι πολιτικὴ δημώδης.

ΚΩΣΤ. Τί νέα, Γιάννη;

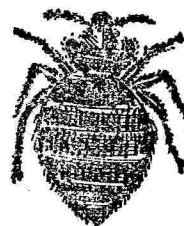
ΓΙΑΝΝ. ἴτε, τίποτα! Τὸ ὑπουργεῖο, λένε, πέφτει, μὰ μένα ἡ κοιλιὰ μου δὲν τὸ πιστεύει.

ΚΩΣΤ. Ἡ κοιλιὰ σου; καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ σου μὲ τὰ πολιτικά;

ΓΙΑΝΝ. Τί ἔχει νὰ κάμῃ! κουτὸς ποῦ εἶσαι κακομοίρη! Γὰ ρῶτα καὶ ὑπουργοὺς, καὶ βουλευτάδες καὶ ὑπαλλήλους, νὰ ἰδῆς ἀνῆχῃ νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ μὲ τὰ πολιτικά...

ΚΩΣΤ. Πάει νὰ πῆ δηλαδή τις, πῶς...;

ΓΙΑΝΝ. Ἄμῃ τί ἄλλο;

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ἐδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἄπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἄδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.